

Op het tempelplein

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie wel eens aan een nachtelijke dropping meegedaan? Dat jullie midden in de nacht, in het donker, ergens in een bos afgezet werden?

Wat kan je dan in het maanlicht onder die hoge bomen onder de indruk raken van alles wat er om je heen is. Wat voel je je dan klein en nietig.

Of voel je ineens de machtige grootheid van die hoge bomen om je heen?

Dat je vol bewondering even stil staat en naar alles om je heen kijkt. Kijk je dan ook naar wat boven die hoge bomen is? Naar de maan en de sterren?

Hoe groots is het heelal, waar jullie en omie en ik, als mens maar een heel, heel klein onderdeelje van zijn.

Hoofdstuk 83 - Op het tempelplein - Johannes 15 , 16 , 17

Vanuit de Paschazaal liep Jezus met zijn elf discipelen door de straten van Jeruzalem, richting de Olijfberg. Ook nu gingen ze weer over het tempelplein. Deze nacht voor het Paschafeest waren, zoals elk jaar, de poorten van de tempel opengebleven.

De soldaten van de tempelwacht liepen patrouille op het tempelplein, om ervoor te zorgen, dat er geen verkeerde mensen in de tempel kwamen. Het was in het verleden al een keer gebeurd dat juist in deze nacht een groep Samaritanen de tempel ontwijd hadden met botten van overleden mensen!

Natuurlijk was het geen probleem dat Jezus en zijn leerlingen over het tempelplein liepen. De soldaten kenden Jezus wel en ze hadden geen opdracht gekregen om hem gevangen te nemen.

Terwijl ze over het tempelplein liepen, keken de discipelen met grote eerbied naar de machtige gevel van het hoofdgebouw van de tempel. Ze zagen hoog boven hun hoofden het beeld van de grote gouden wijnstok. Nog maar een paar dagen geleden had Jezus gezegd, dat de hele tempel verwoest zou worden. Maar nu stond hij er nog in zijn volle glorie. Ook nu weer raakten de discipelen onder de indruk van het goud van de wijnstok, dat schitterde in het maanlicht. Het symbool en het teken van het oude volk van Israël. De twaalf ranken waren de stammen van Israël en de zware druiventrossen wezen op vruchtbaarheid en de zegen van God.

Elke keer als ze hier liepen, dachten ze eraan dat zij ook bij het oude Godsvolk hoorden, dat zij ingepland waren in de wijnstok van Israël.

De Here Jezus kende de gevoelens van zijn leerlingen, maar zelf kon hij deze nacht niet blij zijn. Het volk van Israël zou hem verwerpen en de gouden wijnstok zou niet lang meer schitteren aan de muur van de tempel.

Ernstig sprak hij: 'Ik ben de stam van Gods druivenplant en jullie zijn de takken. God zelf is de tuinman. Hij haalt de takken weg, waar niets aan groeit. En de takken waar druiven aan groeien, maakt hij kort. Want dan komen er volgend jaar nog meer druiven aan. Jullie lijken op de goede takken, die gesnoeid zijn. Want door mijn woorden is het slechte uit jullie weggehaald en zijn jullie rein geworden. Jullie moeten met mij verbonden blijven en ik met jullie. Want alleen dan kunnen jullie op een goede manier leven. Net zoals er alleen druiven groeien aan takken, die aan de stam vastzitten. Aan losse takken kunnen geen druiven groeien.

Jullie moeten dus met mij verbonden blijven en naar mijn woorden luisteren. Dan zal alles gebeuren wat je in *Mijn Naam* vraagt. Jullie zullen dan, als leerlingen van mij, goede dingen doen. Zo maken jullie de hemelse macht van mijn Vader zichtbaar.

Ik geef jullie deze regel: *Houd van elkaar*, net zoals ik van jullie houd. Het grootste bewijs van liefde is dat iemand wil sterven voor zijn vrienden. Ik noem jullie niet langer dienaren, ik noem jullie vrienden. Want dienaren weten niet alles van hun heer. Maar aan jullie heb ik alles bekend gemaakt, wat ik van mijn Vader gehoord heb.

Ik geef jullie de opdracht om de wereld in te gaan. Doe goede dingen en blijf dat doen. De Vader zal jullie alles geven wat je hem vraagt, omdat jullie bij mij horen.

De mensen zullen jullie haten. Maar bedenk dat zij mij eerst gehaat hebben. De mensen zullen jullie veel kwaad doen omdat jullie bij mij horen. Ze zullen zelfs proberen om jullie te doden. Ze denken dat ze God daarmee dienen. Dat komt doordat ze *de Vader en Mij* niet kennen. Ze begrijpen niet dat God mij gestuurd heeft.

Als ik bij de Vader ben, zal ik de Heilige Geest naar jullie sturen. Hij zal jullie Helper zijn, die bij de Vader vandaan komt. Hij zal aan jullie de waarheid over mij bekendmaken. Dan kunnen jullie aan iedereen vertellen, wie ik echt ben. Want jullie zijn vanaf het begin bij mij geweest.'

De elf discipelen hadden met grote aandacht naar Jezus geluisterd. Opnieuw werden ze erg bedroefd. Ze konden het zich niet indenken, dat Jezus hen zou verlaten en dat zij als wezen in een vijandige wereld achter zouden blijven. Hoe moest het dan verder met hen? Een trooster zou Jezus hen sturen, maar wie zou hen kunnen troosten bij zulk zwaar verlies? Hoe kon Jezus hen in de steek laten, terwijl hij zoveel van hen hield? Hij, die zelfs hun voeten waste!

Ze keken naar Jezus, bang en volkomen verslagen....

Maar nog voordat ze hem iets konden vragen zagen ze hoe Jezus zijn handen ophief naar de hemel en begon te bidden.

O, nu bad Jezus voor hen tot zijn Vader in de hemel. Ze spanden zich tot het uiterste in om alles goed te horen.

‘.....Niet voor de wereld bid ik U, maar voor hen die U mij gegeven hebt. Ik vraag U hen te beschermen tegen de macht van het kwaad. Heilige Vader, bewaar hen in uw Naam, zodat zij één zijn, zoals *U en Ik* één zijn.....

Vader, zo lang ik bij mijn leerlingen was, heb ik hen beschermd met de grote macht die U mij gegeven hebt. Met niemand van hen is het slecht afgelopen, behalve met Judas. Maar met hem moest het slecht aflopen, want dat stond al in de heilige boeken.....

Vader, ik bid niet alleen voor mijn leerlingen. Ik bid U dat alle mensen, wanneer zij uw boodschap horen, in Mij zullen geloven. Vader, laat alle gelovigen samen één zijn....’

Nog veel meer sprak Jezus daar op het tempelplein. Toen Jezus eindelijk het amen uitsprak, stonden alle elf stil om hem heen. Ze zeiden niets. Ze voelden dat je na zo’n gebed geen vragen mag stellen.

Ook voelden ze, ja wisten ze honderd procent zeker, dat Jezus van hen hield, met een niet te beschrijven liefde, zo groot.

Jezus wenkte hen, dat ze hem moesten volgen. Zwijgend gingen ze met hem mee, de stad uit naar de overkant van het Kidron-dal.

Ze liepen door naar de Olijfberg. Daar was een tuin, waar zij regelmatig kwamen. Het was niet ver vanaf de stad Jeruzalem en ook dichtbij de plaats waar de Galileeërs kampeerden, die vanwege het paasfeest naar Jeruzalem waren gekomen. Deze mensen hadden in de stad geen onderdak kunnen vinden.

Het was nu stil op de Olijfberg. In deze tuin groeiden veel olijfbomen en in het midden van de tuin was een soort grot, waarin een olijvenpers stond. Vandaar dat deze tuin Gethsémané heette.

Ook deze nacht zouden ze hier enige tijd verblijven, dachten de discipelen. Het was al lang twaalf uur geweest en morgen begon het Paasfeest en ook dan zou er van slapen weinig terecht komen.

Maar toen ze langzaam de berg opliepen en naar Jezus keken, huiverden ze. Jezus liep niet tussen hen in zoals anders. Hij praatte niet met hen zoals hij anders wel deed.

Jezus liep diep in gedachten en met gebogen hoofd voor hen uit. Het leek wel of hij hen allemaal vergeten was.

Terwijl ze moe en slaperig achter Jezus aanliepen, dachten ze, dat het nog nooit eerder was geweest, zoals deze nacht.